

gla

slovenske kulturne akcije

L. VIII. - 16 VOCERO DE LA CULTURA ESLOVENA 31. 8. 1961

PRED RAZSTAVO BUKOVEC - PAPEŽ

Slovenska kulturna akcija je lahko ponosna tudi na dejstvo, da ji je bilo možno omogočiti oblikovanje skupine novih slovenskih likovnih umetnikov. To dejstvo je pač v veliki meri omogočila njena umetniška šola, kjer so vzgojno delo opravili učitelji, naši priznani umetniki. Mi, ki smo spremljali delo šole in profesorjev, smo se ob raznih šolskih razstavah lahko vnovič prepričali, da so se slušatelji za umetniški poklic dejansko vzgojili in da so nanj strokovno pripravljeni. Poleg dela gg. profesorjev jih je za umetniški poklic seveda v znatni meri usposobila lastna nadarjenost in deloma tudi predhodna zaposlitev v umetni obrti. Če omenjamo le sedanja razstavljalca, je dobro pripomniti, da je bil g. Bukovec že prej umetni, rezbarski obrtnik; g. Papež pa se je osebno odločil za ustvarjanje tudi v likovni umetnosti (saj je tudi pesnik in esejist).

Namera, doseči z absolventi umetniške šole svobodne poklice, se ni še določno izpolnila. Nič hudega zato; saj smo dobili Slovenci prvega poklicnega literata šele z Ivanom Cankarjem; kratko prej prvega poklicnega glasbenika s Francem Gerbičem in so se morali tudi likovni umetniki (Dolinar, Urbančič) ukvarjati z drugimi poklici, zlasti učiteljstvom in profesorstvom, če so hoteli živeti. Za starejšo dobo lahko rečemo, da je moral marsikateri slovenski umetnik iti v tujino, če se je hotel za umetnostjo preživljati.

Vtis imamo, da sta se posvetila umetnostnemu snovanju izmed absolventov šole najbolj vneta gospoda, ki bosta sedaj priredila v okviru SKA razstavo, čeprav si umetnosti nista izbrala za poklic. V takem umetnostnem Babilonu kot je tukajšnje mesto, bi bila posvetitev umetniškemu poklicu morda preveč tvegano dejanje, kajti tak poklic se dosega tukaj z umetniškimi dej. Toda oba gospoda trajno in temeljito delata.

Obiskovalci umetniških razstav so ju včasih poznali z razstav v prostorih šole. Gotovo sta bila baš ta dva med onimi, ki so vzbujali največ pozornosti. O njunem vestnem nadaljnjem snovanju že po absolviranju šole so proniknili v svet glasovi in se pokazala dela v javnosti, ki niso le pričala o njunem delu, ampak so tudi očitovala njune poglede na sodobno umetniško snovanje.

To snovanje pa je pomemben člen v slovenskem kulturnem delu za mejo in zato vredno, da se objavi.

M. M.

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA

Umetnostni odsek

Deseti kulturni večer bo v soboto, dne 2. septembra v prostorih Slovenskega doma v San Martinu. Začetek ob 19. uri.

RAZSTAVA DEL SLIKARJEV

FRANCETA PAPEŽA in IVANA BUKOVCA

Razstava bo odprta tudi v nedeljo, dne 3. septembra.

Poudariti je treba, da nobena pristna umetnostna stvaritev -tako v plastičnih umetnostih, kot v muziki ali v poeziji— ne deluje nenkratno prepričujoče in ne govori čustvom direktno. To drži v slikarstvu tako za Mondriana kakor za Cezana ali za Michelangela. Prava umetnina je polna transcendentne lepote, za katero se je —kot za resnico ali za dobroto— treba dokopati in si jo trudoma priboriti. Umetnina je tam, pred menoj in vsebuje „nekaj“, česar mi v prvem trenutku ni mogoče popolnoma dojeti in kar moram biti najprej samo voljan sprejeti. Potrebna je poglobitev v fizično in metafizično stvarnost in potrebna je predvsem moja odločitve. Če bi lepota delovala naravnost, bi moral dobiti —kot v nenadnem razsvetljenju— vse naenkrat, brez truda in brez lastnega aktivnega sodelovanja; ker pa temu, že zaradi naše narave, ni tako, se ob pristni umetnini ustavljam dneve in leta in zdi se mi, da je čar vedno drugačen, nov in vedno bolj intenziven.

Ne odlašajte s poravnavo naročnine. Upravi prihranite lepe denarje in marsikatero skrb. Podprite slovensko kulturo v svetu, ki je najboljša opora tudi samemu in vašemu rodu.

V tisku

Karel Vladimir Truhlar

RDEČE BIVANJE

Poezije

Enajsti kulturni večer bo v soboto 16. septembra 1961 ob 19. uri v dvorani Bullrich, Sarandí 41

Literarni odsek

UKRAJINSKI VEČER

Dvanajsti kulturni večer bo v soboto 30. septembra 1961 ob 19. uri v dvorani Bullrich, Sarandí 41

Zgodovinski odsek

BIBLIČNA ODKRITJA
v QUMRAMU (II)

Predaval bo
č. g. prof. dr. Filip Žakelj

TARIFA REDUCIDA

Concesión 6228

Registro Nacional

de la Propiedad Intelectual

Nº 624.770

Deveti kulturni večer je omogočil ustvarjalni član literarnega odseka g. Rafko Vodeb, ki končuje svoje študije v umetnostni zgodovini na univerzi v Louvainu. Rad se je odzval naši prošnji in začel vrsto predavanj, ki naj bi jih prispevali ustvarjalni člani SKA, ki žive po vseh delih sveta. Program večerov se bo na ta način osvežil, pridobil na razsežnosti, naši člani pa se bodo še bolj vključili v družino, ki se trudi ohranjati višino slovenske kulturne dejavnosti v zamejstvu.

Za svoje prvo sodelovanje je g. Vodeb izbral temo, ki je tudi blizu njegovemu študijskemu programu: *Muzej nekoč in danes*. Predavanje je podalo zaokrožen in lep pregled celotnega vprašanja in je bilo zlasti bogato v tistem delu, kjer je govoril o sodobnih muzejih po svetu.

Večer je začel g. Marijan Marolt, ki je pozdravil vse, ki so se odzvali vabilu — in nabrało se jih je zelo lepo število — ter zaprosil pisatelja g. Zorka Simčiča, da bi prebral predavanje. Podajanje snovi je vidno zajelo zanimanje in se je po odmoru tudi razvila debata, ki je izoblikovala nekaj res koristnih misli in predlogov.

Ob zaključku je vodja večera izrekel zahvalo g. Simčiču za branje, v imenu vseh pa je prevzel obveznost, da bo g. Rafku Vodebu sporočil iskreno zahvalo vseh navzočih.

kronika

JUBILEJNA NAROČNINA: Slov. klub Melbourne, Melbourne, Avstralija, 10.—avstr. funtov.

ZA TISKOVNI SKLAD GLASA: Prof. Vlado Kos, Rim. Italija, 1500 lir; N. N. Quilmes, 5.—pesov; g. Žitnik Vinko, Cap., 20.—pesov; N. N., Villa Ballester, 120.—pesov; Slavko Reven, Lanus, 20.—pesov; g. M. Š., Lanus, 20.—pesov.

— Ustvarjalni član Zgodovinskega odseka SKA je postal č. g. dr. Filip Žakelj.

— Akademski kipar *France Ahčin* je za centralni šahovski turnir v Buenos Airesu pripravil dve „Figuri iz slovenskega šaha“: Kralja Matjaža in kraljico Alenčico (patinirana žgana glina). Figuri merita 30 cm.

— Med polemiko s tržaškim titovskim „Primorskim dnevnikom“ je „DEMOKRACIJA“ zapisala tudi tole: „Med drugim je titovski goriški trobentač (goriški dopisnik Pr. d.) zalajnal (med volilno borbo) tudi popevko o „emigrantskih pajdaših“, v Argentini. Očitno mu je žal, da niso ti pajdaši padli v Kočevskih gozdovih pod strojnimi posnemalec Eichmana skupno z dvanajsttisoč slovenskih fantov in mož. Slovenska kulturna akcija je brez kakršne koli podpore podelila Slovincem relativno neprimerno več resničnih kulturnih stvaritev kot pa vsi komunistični „kulturniki“, ki krpceajo slovenske literature po partijskih naročilih in njenih honorarjih.“

— „Suedoesteuropa Gesellschaft“, ki ima svoj sedež v Münchenu, je ob koncu maja pri-

Dragi g. urednik,

...pred dobrim letom ste v Glasu pisali, kako od vseh strani slišite nasvete: na otroke nikar ne pozabite, ko izdajate slovenske knjige. Takrat ste tudi napisali, naj bomo pri izdajanju knjig ter pri skrbi za otroke okretni in da naj nikar od naših emigracijskih založb ne terjamo več kakor pa je mogoče. Treba da je pogledati malce naokoli, videti, če morda kdo drugi nima v zalogi blaga, ki ga potrebujemo. Morda na Primorskem, Tržaškem, Koroškem, kjer so slovenske knjižne založbe.

Takrat se mi je ob branju zazdelo, da imate morda prav, da pa je vendar v tem nekoliko „umivanja rok“. Danes pa moram priznati, da — kakor večina slovenskih staršev, ki imajo šolske otroke v družini, pa tudi stricev, ki bi radi darovali svojim nečakom lepo slovensko besedo — skoraj mi vsi le čakamo, kdaj nam bo kdo prinesel knjigo domov, skorajda nam jo vsilil, namesto da bi se sami pozanimali in povprašali naokoli. Res, izgovor, da nam bodo otroci utočili v tujem svetu, ker ni slovenske knjige, ne bo držal.

Morda ne more vsakdo od doma dobiti kakšnega Vandotovega „Kekca“, Župančičevih „Cicibanov“ in drugih še nepokvarjenih knjig. Tudi ne vem, kaj vse imajo razne slovenske pisarne in kulturne organizacije po svetu v zalogi. Toda pred tednom sem samo v eni izmed pisarn našel na policah:

MLADO CVETJE — berilo za drugi razred ljudskih šol, izdano v Trstu 1955;

MOJCA BERE — berilce za 1. in 2. stopnjo, izdano v Celovcu 1960 in naravnost košato ilustrirano;

KRŠČANSKI NAUK — kratke zgodbe svetega pisma z 21 polstranskimi slikami (iste risbe, kakor smo jih nekoč gledali mi), izdano v Gorici — peta izdaja!! 1958.

BOŽJE ZAPOVEDI — slikanica z vprašanji in odgovori iz katekizma. Celovec 1956;

FATIMSKI PASTIRCI — bogato ilustrirana knjižica, izdana v Celovcu 1956.

STRIC JAKA (VZOR POPOTNEGA JUNAKA), katerega dogodivščine smo radi tudi nekoč sami zasledovali. Izdala Mohorjeva družba, Celovec. 137 slik.

GOSPOD KOZAMURNIK, izdaja iste knjižne založbe, s 150 slikami o vragolijah znanega junaka.

—Prof. Aleksander Nesmejanov je razrešen predsedstva sovjetske Akademije znanosti. Njegov naslednik je matematik Keldyh, ki je bil od lani podpredsednik te najvišje znanstvene ustanove. Sprememba je v zvezi z reorganizacijo znanstvenega raziskovanja v Sovjetski zvezi. Akademija je pri tej izgubila mnogo prerogativ. Odslej bo znanstveno delo vodil posebni državni odbor za koordinacijo vsega znanstvenega raziskovanja, ustanovljen na administrativni osnovi. Verjetno je za odslopitev Nesmejanova vplivalo tudi njegovo odklanjanje šolske reforme, ki jo je vpeljal Hruščev. Zadnjič je javno nastopil, ko je odlikoval Gagarina.

—Na evropskem literarnem trgu je zelo naglo dosegel velik slo-

ves mladi argentinski pisatelj Julio Cortázar, čigar delo „Los Premios“ je bilo prevedeno v francoščino in je izšlo pri založbi Fayard pod naslovom „Les Gagnats“. Cortázarja prevajajo tudi že v nemščino.

— Prijatelj nam poroča k poglavju o „posrblijevanju Slovenije“: „Moj znanec, ki more večkrat potovati po državah Zapadne Evrope, se mi je izrazil: Kadar gremo po glavnem trgu v cerkev, se vedno jezimo, ker se na trgu pred cerkvijo sliši največ srbska govorica.“

—Hrvaška narodna opera iz Zagreba je z izvedbo opere „Boris Godunov“ osvojila zahtevni glasbeni Pariz. Zagrebški ansam-

Poleg tega so mi v pisarni vedeli povedati, da je na poti tudi MOJE VESELJE, berilo za prvi razred osnovnih šol, izdano v Trstu 1960, o katerem so celo laški kakor tudi ljubljanski šolniki znali povedati, da je naravnost „vzorno“.

Res je, da je ta ali ona knjižica regionalno pobarvana, res je tudi, da niso vse v ilustracijah ali v izboru „ultramoderne“. Pa je boljše tako. Otrok to ne bo motilo in tudi škodilo jim ne. Nasprotno... V vseh berilih pa je toliko lepote slovenske zemlje, slovenskega duha, veselja, ugank, šaljivih zgodb, da se prav vsaka mama in vsak očka lahko naravnost oddahne, če jih imata pri roki: sprva, da jih malim sama bereta, kasneje, da jih malim pustita, da sami začno pot „velike učenosti“.

Če še pomislimo, da imamo poleg tega stalne otroške revije („Božje stezice“ in mladinske strani v Zborniku), potem se mi pač zdi, da se res ne smemo izgovarjati, da nimamo česa dati otrokom v roke. Mar ni tudi v nas prišlo nekoliko miselnosti staršev iz „velikega sveta“, ki polnijo otroke z bomboni, samo da imajo v kinu mir pred njimi; ki jih cele dneve puščajo pred televizijskimi aparati, samo da se jim ni treba ukvarjati z njimi! Ali nismo včasih tudi nekoliko komodni?

Starši, ki so gledali, kako otrok zapravlja, pa pri tem pravili: „Ah, pustimo ga, saj je še majhen. Bo že kasneje sam začel hraniti!“, so kmalu imeli vruga v lastni hiši. Starši, ki se niso menili za otrokovo versko vzgojo, češ: „Ko bo petnajst let star, pa naj si sam izbere vero, če bo hotel!“, so kmalu videli živeti in umirati otroke brez Boga. Pa tudi tisti starši, ki so pravili: „Kaj se bo zdaj z dvema jezikoma mučil, revček! Ko bo velik, se bo tudi slovensko naučil!“, so si namesto žrtve, ki jo brez dvoma prinaša poučevanje materinščine, nakopali še hujši glavobol. Žal to tudi mi že ponekod vidimo, čeprav je preteklo komaj petnajst let. Otrok se jim počasi umika. Da, v družbi, kjer se govori „njegov novi jezik“, ga je skoraj sram staršev, ki so jezikovno bolj okorni. Če pa še začne prezirati materinski jezik — in to je skoraj logično in povsem razumljivo ob „neskrbnosti“ staršev — in s tem tudi preteklost staršev, njihove svetinje, potem nastane v hiši pekel, kakršnih je malo podobnih.

Oprostite, da sem postal nenadoma „poučljiv“! Morda je to namesto mojega „mea culpa“, ki sem Vam ga hotel reči in sicer zaradi tistega pisma, ki sem Vam ga poslal novembra 1959, kjer sem tudi jaz pisal, da bi bilo treba bolj skrbeti za naš mladinski tisk... — J. Š.

P. S. Za Miklavževo darilo našim malčkom bo izšlo delo ljubiteljskega otroka, ki živi v domovini. Pisateljica Darina je napisala knjigo „Hepica“, ki je polna zgodb o doživetjih ptičice Hepice in njenih bratcev papagajčkov.

redila v Salzburgu štiridnevno študijsko zbiranje, posvečeno ljudski kulturi narodov jugovzhodne Evrope. Poseben referat je imel tudi profesor slavistike graške univerze doktor Matl o strokovnem raziskovanju kulture narodov jugovzhodne Evrope, ki spada med najkvalitetnejše v Evropi. V tej zvezi je omenil Ivana Cankarja in druge slovenske pisatelje, med najnovejšimi dosežki pa je imenoval tudi slovensko kulturno revijo „Meddobje“ v Buenos Airesu.

— Iz domovine: „Izmed vseh stvari sem z največjim zanimanjem in natančnostjo prebirala ‚Glas‘. Najprej sem od A do Ž prebrala vse časopise, zanimive zaradi njih stališča pa tudi zaradi drugih znancev, ki sem jih tam lahko zasledila. ‚Meddobje‘ in zlasti še Vaša beletristika je za nas tu težka, ker nimamo pojma o Vašem načinu življenja. Veseli me Vaša vnema in ljubezen do slovenske, za katero toliko žrtvujete. ‚Duhovno življenje‘ je čudovito lepo, da Vas kar zavidam zanje...“

— Iz pisma prijatelja in naročnika SKA v ZDA: „Prepotoval sem skoraj polovico Združenih držav. Videl sem precej znancev: vsi so se spremenili. Največja sprememba pa so družine: kljub trenutnemu dobremu položaju vlada nekaka gmotna zaskrbljenost. Otroci dostikrat ne znajo govoriti slovensko, ker se pač igrajo s sosedovimi v drugem jeziku. Mamice zares nekaj časa poskušajo, da bi znali slovensko, pa vedno ne gre. Zmanjšano zanimanje za slovensko emigracijo in slovenske probleme morda izhaja prav iz tega družinskega okolja... Vam pri Kulturni akciji čestitam, da vztrajate. Več: da tako sijajno in na tako visoki ravni ohranjate pri življenju slovensko kulturo in dajete nadaljnji razvoj boljšemu delu slovenske kulture ter pri tem opravljate delo, ki bo bodočim zgodovinarjem edino opravičilo, ponos na slovensko kulturo in ki bo mogoče celo usodno vplivalo na to, da bo ta sploh obstala. V Sloveniji, videti je tako, jo skušajo pojugoslovaniti. Skoraj ne dvomim, da se to rdečim tudi ne bo posrečilo, kajti s silo zmorejo vse.“

— „NAŠA SODOBNOST“ je v julijski številki 1961 objavila tudi pesmi Edvarda Kocbeka. Od izida knjige Strah in pogum se njegovo ime ni moglo pojavljati v listih in revijah, pisal je samo v revijo cirilmetodijskih duhovnikov „Naša pot“, pa še tam pod psevdonomom. Objavljene pesmi so novejšega izvora, stilno pa zelo spominjajo na prve pesmi v zbirki „Zemlja“. — V isti številki revije zaključuje Drago Šega esej o Slovenski poeziji, ki je izšel kot uvod v Antologijo slovenske poezije v francoščini in je zbirka izšla pri Seghersu v Parizu. Sestavek je pisan v lepem stilu, mestoma kar bleščeče, vendar v zbirki ni mnogo pesnikov, manjka n. pr. Edvard Kocbek, iz kroga dominsvetovcev navaja samo Antona Vodnika. V pregledu poezije po letu 1945 prihaja do najmlajših (Zajc, Menart, Levec, Kraker), ni pa nikjer siedo o pesnikih, ki ustvarjajo sodobno slovensko poezijo v zamejstvu. Ne omenja Balantiča, dasi se v Sloveniji zlasti med mladino zelo bero njegove pesmi.

— Ksaver Meško — oktobra bo 88 let star — si je zlomil nogo v kolku. Na svoja Sela je pripotoval kot invalid, kajti po nekajmesečnem počivanju v bolnišnici, se je vrnil priklenjen na bolniški koleselj.

Če tvoj otrok ne bo poznal slovenske zgodovine, ne bo spoštoval slovenskega naroda in če ga ne bo spoštoval, ga ne bo ljubil, ne bo čutil slovensko, ne bo več Slovenec. Daruj mu Zgodovinski atlas Slovenije.

tega skritega pesnika. Kot prvi zvezek „poetične summe“ je 1946 objavil velikansko delo „Le jeu du seul“: 600 strani osmerke, polovica v verzih, polovica v prozi. Drugi zvezek „Le second jeu“ mu je dozorl l. 1959 za objavo. Zaradi politične usmerjenosti ga je levičarska publicistika dalj časa ostro napadala.

bel je nastopil na Mednarodnem festivalu, ki nosi ime Festival narodov. Pariška kritika je posebno hvalila dirigenta Sama Hubada, Slovenca, ki sedaj služi v Zagrebu.

— Svojo veliko nagrado za poezijo je Francoska akademija letos izročila pesniku Patrice de La Tour du Pinu. Ko je ta potomec ene najstarejših francoskih aristokratskih družin izdal leta 1931 pri NRF v klasični formi poem „Les enfants de Septembre“, ki je obsežen, je kritika začutila, da gre za zavesten prelom z vladajočim surrealizmom in njegovo avanturo. Tudi vsebinsko je odprl novo pot: njegov simbolizem navdihuje visoka mistika religiozne smeri. Prva zbirka „La quiete de joie“ (1932) je potrdila slavo

doma in po svetu

— V začetku junija je v Luzernu umrl Louis de Wohl, znan in priljubljen pisatelj številnih zgodovinskih romanov, ki so dosegli zelo visoke naklade in bili prevedeni v veliko jezikov. De Wohl je bil rojen l. 1903 v Berlinu kot sin madžarskega diplomata in industrijca. Že zelo mlad je začel pisati. Sodeloval je pri raznih časopisih in revijah, pozneje pri radiu in filmu. Prepotoval je skoraj ves svet. Pred vojsko je živel dalj časa v Indiji, med vojno je prišel v Anglijo, kjer je postal vpliven svetovalec pri vojaških operacijah na podlagi astrologije. V Londonu je postal katoličan in bil potem vsa leta zelo veren in je svojo vernost tudi javno pokazal. Po vojni je živel večinoma v Švici, v Zürichu in nazadnje v Luzernu. De Wohl je pisal sprva predvsem kriminalne romane, po spreobrnitvi pa je izbral svojo snov in svoje osebe predvsem med velikimi postavami verskega življenja. Napisal je 17 velikih zgodovinskih romanov, tako o Avguštinu, Tomažu Akvinskem, Ignaciju Lojolskem, Frančišku Ksaveriju, Ivani Arški, Katarini Sienski in drugih. Zadnji roman, ki ga je končal tik pred smrtjo, je posvečen kralju Davidu. De Wohl odlikujejo stilistična živahnost in slikovitost, notranja napetost v prikazovanju dogodkov in zgodovinska natančnost. Primerjajo ga romanopiscu Walterju Scottu.

— Zürich prireja že od 1909 naprej vsako leto v juniju svoje praznične tedne, pri katerih sodeluje drama, opera in filharmonija. Zadnja leta si je direktor drame dr. Wälderlin, ki je letos nenadoma umrl, prizadeval predvsem za prireditve v štirih jezikih, nemško, francosko, angleško in italijansko. Posrečilo se mu je, da je spravil v Zürich zelo dobre dramske in operne družine iz Londona, Pariza, Rima in iz drugih večjih mest. Le-tošnji junijski tedni so bili v drami posvečeni predvsem nemškemu teatru. Gostovale so igral-ske družine iz Berlina, Münchena in Stuttgarta. Na treh večerih so pod imenom „Tri generacije nemških pesnikov in pisateljev“ brali odlomke iz svojih del med drugimi W. Bergengruen, W. Lehmann, L. Rinser, E. Kästner, F. Dürrenmatt, K. Krollow in še nekateri drugi. V operi je zbudila posebno pozornost svetovna premiera opere Grški pasijon, ki jo je komponiral Bohuslav Martinu, po rodu Čeh, ki je zadnja leta pred smrtjo živel v Švici.

Opero je dirigiral komponistov prijatelj Paul Sacher.

— Pokojnemu slovenskemu kulturnemu delavcu prof. Pavletu Slaparju so sedanji oblastniki v Sloveniji prepovedali pokop v rodnem mestu Trzinu. Sicer zadnje čase titovskih agentje v tujni zelo naglašajo svojih delodajalcev spoštovanje do vseh, ki delajo za slovensko kulturo, so kljub temu odtegnili izpolnitev zadnje želje mrtvemu kulturnemu delavcu. Poleg „hvale“ kulturnemu delu seveda razglasa tudi novice o zboljšanju odnosov med Cerkvijo in državo — seveda tistim, ki jim verjamejo.

— Mednarodnega kongresa za cerkveno glasbo, ki se je vršil konec junija v Kölnu, se je mogel udeležiti iz Slovenije samo skladatelj prof. Matija Tomc.

— UNESCO je izdal zelo pomembno knjigo o „Sedanjih težnjah naravoslovskega raziskavanja“. Delo je uredil prof. Pierre Auger. Svoja mnenja mu je poslalo 250 strokovnjakov, povprašano je bilo 120 akademij in znanstvenih svetov v najrazličnejših deželah. Urednik se ni zadovoljil samo z ugotavljanjem sodanih znanstvenih problemov, temveč je skušal izvesti tudi velike orientacijske črte raziskavanja. „Tendances actuelles de la recherche scientifique“ vsebujejo v zaključku priporočila, ki jih bo mogel Ekonomski in socialni svet Združenih narodov predložiti svojim članom. S tem delom bo zelo olajšana izdelava smotrne znanstvene politike v narodnih in mednarodnem merilu.

— Nekje v Zahodni Evropi so nekomunistični Slovenci pripravljali kulturno prireditev za 30. april in pri tem odkrili, kako se skušajo titovskih emisariji polasčevati takih prireditve. Kot datum je bil izbran 30. april, toda teden poprej je ljubljanski radio oznanil, da bo prireditev 29. aprila, in ne, kakor je bilo napovedano 30. aprila. Pri Ozni nekaj ne more biti v redu, če se njeni agentje na tak način razkrivajo...

Izšel je ilustrirani seznam vseh izdaj Slovenske kulturne akcije. Če ga želite zase ali za svoje prijatelje, sporočite na naslov uprave: S.K.A., Alvarado 350, Ramos Mejia, FCN Sarmiento, Argentina.

— Jubilej ustanovitve OF, ali kakor pravijo v Ljubljani „20-letnice ljudske vstaje“ je morala slaviti tudi slovenska filmska industrija, ki je v zadnjih 15 letih dosegla nekaj lepih uspehov. V tednu proslav (aprila 1961) so v kinih predvajali celovečerne in kratkometražne filme. Toda obisk je bil zelo šibak. Kljub propagandi je prišlo prvi večer k predvajanju filmov „Na svoji zemlji“ in „Mladina gradi“ komaj 20 oseb, naslednje dneve pa ni bilo nič boljše.

— Pesnica Bruna Pertot je v Trstu pri založbi Mladike izdala svojo prvo pesniško zborniko „Moj pomlad“. Kritika delo hvali in izraža željo, da bi „zbirka bila znanika novih stvaritev nje same in njene generacije.“

Za malo denarja dobite veliko bogastvo, če postanete naročnik publikacij Slov. kulturne akcije. Ne odlašajte: Ohranjajte slovensko besedo, da bo ona ohranila Vas.

— Pisatelj Vladimir Bartol je napisal knjigo „Obisk pri slovenskih znanstvenikih“ in jo izdal pri Mladinski založbi. Zbral je razgovore z vodilnimi člani Slovenske akademije in znanstveniki, ki so si priborili svetovni sloves. Delo obsega razgovore z ing. Feliksom Lobetom, dr. Alijo Koširjem, ing. Antonom Kuhljem, dr. Ivanom Rakovcem, dr. Antonom Sovretom, dr. Jovanom Hadžijem, dr. Milanom Vidmarjem, dr. Maksom Samcem, atomskim fizikom dr. Antonom Peterlinom in medicincem dr. Janezom Milčinskim.

— Zborovanje slovenskih intelektualcev v Königsteinu je lepo izpadlo. Udeležencev je bilo 25. Bilo je nekaj mladih, ki so začeli univerzo v Ljubljani in jo pravkar končujejo zunaj. Branimir Čošić se po pravici boji: so to mladi, pogumni, delavni ljudje.

— Posebna radijska postaja za neangleške jezike je bila uvedena v Clevelandu. Slovenska skupnost je dobila na razpolago eno uro oddaje na dan. Dr. Milan Pavlovčič in Rado Menart sta doslej vodila slovenske nedeljske radijske oddaje na neki drugi postaji, pa sta sedaj prevzela vodstvo tega programa na novi postaji. Uvedba te vsakodnevne oddaje je gotovo lep uspeh za slovensko skupnost v ZDA. — Kaj pa drugod? Ali ne bi kazalo doseči kaj podobnega tudi v Argentini?